

Υπηρεσία Τύπου και
Πληροφόρησης

Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης
ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ ΤΥΠΟΥ αριθ. 12/14
Λουξεμβούργο, 30 Ιανουαρίου 2014

Απόφαση στην υπόθεση C-285/12
Aboubakar Diakité κατά Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides

Στο δίκαιο της Ένωσης, η έννοια της «ένοπλης συρράξεως» πρέπει να νοείται αυτοτελώς σε σχέση με τον ορισμό που έχει διατυπωθεί στο διεθνές ανθρωπιστικό δίκαιο

Η ύπαρξη τέτοιας συρράξεως πρέπει να διαπιστώνεται όταν οι τακτικές δυνάμεις ενός κράτους συγκρούονται με μία ή περισσότερες ένοπλες ομάδες ή όταν δύο ή περισσότερες ένοπλες ομάδες συγκρούονται μεταξύ τους, ανεξαρτήτως της εντάσεως των συγκρούσεων, του επιπέδου οργανώσεως των ενόπλων δυνάμεων ή της διάρκειας της συρράξεως

Μια οδηγία της Ένωσης¹ προστατεύει όχι μόνο τα πρόσωπα στα οποία μπορεί να αναγνωρισθεί το καθεστώς του πρόσφυγα, αλλά και τα πρόσωπα στα οποία δεν μπορεί να αναγνωρισθεί το καθεστώς αυτό, αλλά ως προς τα οποία υπάρχουν σοβαροί και βάσιμοι λόγοι να εκτιμάται ότι, εφόσον επιστρέψουν στην χώρα καταγωγής τους ή συνήθους διαμονής τους, διατρέχουν πραγματικό κίνδυνο να υποστούν σοβαρή βλάβη (καθεστώς επικουρικής προστασίας). Θεωρείται ιδίως ως τέτοια βλάβη η σοβαρή και προσωπική απειλή κατά της ζωής ή της σωματικής ακεραιότητας αμάχου λόγω αδιάκριτης ασκήσεως βίας σε καταστάσεις διεθνούς ή εσωτερικής ένοπλης συρράξεως.

Το 2008 και το 2010, ο Α. Diakité, υπήκοος Γουινέας, ζήτησε να τύχει διεθνούς προστασίας στο Βέλγιο, υποστηρίζοντας ότι υπέστη βία στη Γουινέα, λόγω της συμμετοχής του στις συγκεντρώσεις διαμαρτυρίας κατά του καθεστώτος. Η αίτηση του ο Α. Diakité περί υπαγωγής του στο καθεστώς επικουρικής προστασίας απορρίφθηκε με την αιτιολογία ότι δεν υπήρχε στη Γουινέα «εσωτερική ένοπλη σύρραξη», όπως αυτή νοείται στο διεθνές ανθρωπιστικό δίκαιο.

Υπό τις συνθήκες αυτές, το Conseil d'État (Βέλγιο) υπέβαλε την υπόθεση στην κρίση του Δικαστηρίου προκειμένου να αποφανθεί αν η έννοια της «εσωτερικής ένοπλης συρράξεως», η οποία προβλέπεται στην οδηγία, πρέπει να ερμηνεύεται αυτοτελώς σε σχέση με τον ορισμό που έχει διατυπωθεί στο διεθνές ανθρωπιστικό δίκαιο και, σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως, βάσει ποιων κριτηρίων πρέπει να εκτιμάται η έννοια αυτή.

Όσον αφορά το ζήτημα αν η ύπαρξη εσωτερικής ένοπλης συρράξεως πρέπει να εκτιμάται βάσει των κριτηρίων που έχουν διατυπωθεί στο διεθνές ανθρωπιστικό δίκαιο, το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι η έννοια της «εσωτερικής ένοπλης συρράξεως» αποτελεί έννοια προβλεπόμενη από την οδηγία η οποία δεν αντιστοιχεί άμεσα σε έννοια του διεθνούς ανθρωπιστικού δικαίου, το οποίο αναγνωρίζει μόνον τις «ένοπλες συρράξεις οι οποίες δεν έχουν διεθνή χαρακτήρα». Εξάλλου, δεδομένου ότι το καθεστώς επικουρικής προστασίας δεν προβλέπεται στο διεθνές ανθρωπιστικό δίκαιο, το δίκαιο αυτό δεν προσδιορίζει τις καταστάσεις στις οποίες μια τέτοια προστασία είναι αναγκαία και καθιερώνει μηχανισμούς προστασίας σαφώς διαχωριζόμενους από το καθεστώς που προβλέπει η οδηγία. Επιπλέον, το διεθνές ανθρωπιστικό δίκαιο διατηρεί στενούς δεσμούς με το διεθνές ποινικό δίκαιο, ενώ μια τέτοια σχέση δεν υφίσταται ως προς τον μηχανισμό επικουρικής προστασίας τον οποίο προβλέπει η οδηγία. Το Δικαστήριο συνάγει εντεύθεν ότι η έννοια της «εσωτερικής ένοπλης συρράξεως» πρέπει να ερμηνεύεται αυτοτελώς.

¹ Οδηγία 2004/83/ΕΚ του Συμβουλίου, της 29ης Απριλίου 2004, για θέσπιση ελάχιστων απαιτήσεων για την αναγνώριση και το καθεστώς των υπηκόων τρίτων χωρών ή των απάτριδων ως προσφύγων ή ως προσώπων που χρήζουν διεθνούς προστασίας για άλλους λόγους (ΕΕ L 304, σ. 12, και διορθωτικό ΕΕ 2005, L 204, σ. 24).

Όσον αφορά τα κριτήρια εκτιμήσεως της έννοιας, το Δικαστήριο διευκρινίζει ότι η έκφραση «εσωτερική ένοπλη σύρραξη» αφορά κατάσταση στην οποία οι τακτικές δυνάμεις ενός κράτους συγκρούονται με μία ή περισσότερες ένοπλες ομάδες ή στην οποία δύο ή περισσότερες ένοπλες ομάδες συγκρούονται μεταξύ τους. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι, στο καθεστώς που θεσπίζει η οδηγία, η ύπαρξη ένοπλης συρράξεως μπορεί να συνεπάγεται την παροχή της επικουρικής προστασίας μόνον αν ο βαθμός της αδιάκριτης ασκήσεως βίας είναι τόσο μεγάλος ώστε ο αιτών διατρέχει πραγματικό κίνδυνο να υποστεί σοβαρή και προσωπική απειλή κατά της ζωής ή της σωματικής ακεραιότητάς του, απλώς και μόνο λόγω της παρουσίας του στην οικεία επικράτεια. Το Δικαστήριο συνάγει εντεύθεν ότι δεν είναι αναγκαίο να εξαρτάται η διαπίστωση της υπάρξεως ένοπλης συρράξεως από την ένταση των ενόπλων συγκρούσεων, το επίπεδο οργάνωσης των ενόπλων δυνάμεων ή τη διάρκεια της συρράξεως.

ΥΠΟΜΝΗΣΗ: Η διαδικασία εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως παρέχει στα δικαστήρια των κρατών μελών τη δυνατότητα να υποβάλουν στο Δικαστήριο, στο πλαίσιο της ένδικης διαφοράς της οποίας έχουν επιληφθεί, ερώτημα σχετικό με την ερμηνεία του δικαίου της Ένωσης ή με το κύρος πράξεως οργάνου της Ένωσης. Το Δικαστήριο δεν αποφαινεται επί της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου. Στο εθνικό δικαστήριο εναπόκειται να επιλύσει τη διαφορά αυτή, λαμβάνοντας υπόψη την απόφαση του Δικαστηρίου. Η απόφαση αυτή δεσμεύει, ομοίως, άλλα εθνικά δικαστήρια ενώπιον των οποίων ανακύπτει παρόμοιο ζήτημα.

Ανεπίσημο έγγραφο προοριζόμενο για τα μέσα μαζικής ενημερώσεως, το οποίο δεν δεσμεύει το Δικαστήριο.

Το [πλήρες κείμενο](#) της αποφάσεως είναι διαθέσιμο στην ιστοσελίδα CURIA από την ημερομηνία δημοσίευσής της

Επικοινωνία: Estella Cigna-Αγγελίδα ☎ (+352) 4303 2582

Στιγμιότυπα από τη δημοσίευση της αποφάσεως διατίθενται από το "[Europe by Satellite](#)" ☎ (+32) 2 2964106